

"A múltba visszanézve valami fáj,
valakit keresünk, aki nincs már.
Nélküled szomorú az élet,
és még most sem hisszük el,
hogy többé nem látunk Téged."

Az igaz ember eltávozik, de a fénye megmarad.
Megrendült szívvel, de a sors akaratát elfogadva – tudatjuk, hogy drága feleségem, édesanyánk és rokonunk -
egykori tanárunk, kollegánk és jó barátunk

Cselényi Barnabásné **Váczi Iren gimnáziumi tanárnő**

életének 73. évében,
2017. május 1-én elhunyt.

Szeretett halottunk temetése és búcsúztatása 2017. május 12-én 15 órakor lesz Karcagon, a Déli temetőben
református szertartás szerint.

Drága emléke örökké szívünkben él!
Csak az hal meg, akit elfelednek!

Lakcím: 5300 Karcag, Hunyadi u. 16.

A gyászoló család

In memoriam Cselényi Barnabásné (1944-2017)

Magam sem tudom hányszor olvastam el az utolsó leveledet, lassan már kívülről fújom a sorokat. Szinte hallom a leírt szavakat, mintha csak beszélgetnénk a verandád árnyékokkal átszőtt félhomályában, ahogy tettük azt hosszú éveken át. Szerettem ezeket a délutánokat, a hosszú beszélgetéseket könyvekről, versekről és a lélek dolgairól. Olyan szenvedéllyel tudtál mesélni a költészetéről, a prózáról, de még a verstanról is, amire igazán csak azok képesek, akiknek a szíve valamikor eggyé vált az irodalommal.

Lassan harminc éve ismerlek, a diákod voltam, a "szívednek kedves diákod", ahogy Te mondogattad. Nézem a fényképed, s nem akarom elhinni, hogy már nem vagy. Olyan valóságnak látlak, mint közel három évtizeddel ezelőtt, amikor először beléptél a 2. b osztály ajtaján. Őszinte lelkesedéssel beszéltél nekünk az irodalomról, gondolkodni tanítottál, saját véleményed formálni költészetéről, prózáról. Azt vallottad, hogy az irodalom tág fogalom, mindenkinek joga van önálló véleményt megfogalmazni még akkor is, ha csak sarjadó lelkű kamasz az illető. A világra éppen csak rácsodálkozó, nyitott szívű tizenévesek voltunk mi is akkor, de egyben sérülékenyek és dacosak is. S lám, Te ezt is nagyszerűen tudtad kezelni, mert volt egy titkos fegyvered: a humorod. Rövid időn belül a cinkosunk lettél, az, aki sosem "árulta be" a csínytevőket, a házi feladatot elfelejtőket, az ábrándozókat. Mégsem volt soha káosz az óráidon, volt helyette demokrácia, szabad véleményalkotás, s ha kellett, akár lelkizés is. Partnerként kezeltél bennünket, és pont emiatt tiszteltünk igazán. Sokszor még a szünetekben is nálad lebzeltünk a könyvtárban. Ez volt a Te várad, a könyvek pedig a bástyák benne. Olyan voltál, mint egy hatalmas tölgyfa a mező szélén, aki élelmet ad az ágain ücsörgő madaraknak, és árnyékot az arra tévedő vándoroknak. Tanár lettem én is, nem véletlenül. Kaptam hozzá elég muníciót Tőled, de leginkább hitet a tanításhoz, mert "...ez egy gyönyörű pálya...", mondtad. Az irodalom pedig csodálatos "fegyver", olyan, aminek a segítségével visszatalálhatunk a gyökereinkhez, még akkor is, ha időnként túl messzire kerültünk tőlük. Ebben még a betegséged sem tudott térdre kényszeríteni. Rendületlenül olvastál, alkottál, történeteket

gyűjtöttél a gimnázium hajdani életéből. S a humor oly sokszor visszaköszönt az általad szerkesztett "Iskolafüzetek" kultikus sztorijaiból is. Szeretted ezt a várost, nagyon is. Érdekelt a múltja, a jelene. A kezeid között éledhetett újra gyönyörű díszkötésben Ujj Péter méltatlanul feledésbe merült műve, a "Zádor és Ágota", vagy a karcagi pásztorkodásról szóló gyűjteményes kötet, amit Te szerkesztettél. Eszembe jut az utolsó, csaknem egy évvel ezelőtti találkozásunk. Szeptember eleje volt, pár nappal a születésnapod előtt.

A nap erősen tűzött, de a levegőbe már észrevétlenül bekúszott az ősz fanyar illata. A táskámban ott lapultak a friss novelláim, publikációim. Látod, Neked köszönhetem azt is, hogy elkezdtem írni. Emlékszem az első cikkem abban a sulis újságban jelent meg, amit Te szerkesztettél. Innen indultam, s Te végig velem voltál az úton. Még akkor is, amikor az életem más városhoz, az utóbbi néhány évben pedig más országhoz kötött. Te voltál a Mester, én pedig a tanítvány. Soha nem lehetek elég hálás a támogatásodért, a tanácsaidért, a szeretetedért, de leginkább azért, hogy mindig hittél bennem! Már csak ez maradt nekem, az emlékeim és a levelek, amiket a hosszú évek alatt váltottunk egymással. Mintha megérezted volna, hogy többé már nem találkozunk. "Jövőre - ha még élek - feltétlenül elvárlak. Írj sokat és rendületlenül!" - írtad a legutolsó leveled végén. Megígérem, hogy így lesz!

S hiszem, hogy mindig ott leszel a történeteim mögött, mint ahogy a szeretteid, hajdanvolt kedves diákjaid, barátaid és kollégáid emlékeiben is. Reményik Sándor csodálatos versével búcsúzom Tőled. Nyugodj békében a karcagi föld csendjében!

Reményik Sándor: Végrendelet

Fáradtságom adom az esti árnyak,
Színeimet vissza a szivárványnak.
Megnyugvásom a tiszta, csöndes égnek,
Mosolygásom az őszi verőfénynek.
Sok sötét titkom rábízom a szélre,
Semmit se várva és semmit se kérve.
Kik üldöztek át tüskén, vad bozótton:
Kétségeim az örvényekbe szórom.
A holtom után ne keressetek,
Leszek sehol - és mindenütt leszek

Laczik-Pintér Edit (1987)